

ὦ! ποσάκις εἰς τ' ὄπλον σπηριγμένος
 Ἐνθυμείτο τὸ τέχνην καὶ τὴν σύζυγον! . . .
 Καὶ τὸν βορρᾶν, καὶ τῆς νυκτὸς τὸ μάκρος,
 Καὶ τὸν κάμκτον τότε δὲν ἤθναίετο
 Λαλῶν μὲ τὴν ἀποῦσάν του συμβίαν.
 ὦ! ποσάκις τοιαῦτα τῆς ἐλάλει
 « Ἴδού τὴν νύκτα ποῦ παθοῦτες, φῶς μου,
 « Ἴδού τὴν νύκτα τῆς ἐπιστροφῆς μου!
 « ὦ! νύκτα θέλω νὰ γυρίσω, νύκτα.
 « Εἰς τῆς Σελήνης θά σ' ἰδῶ τὴν λάμψιν. . . .
 « Γλυκὰ τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν μου θέλγει
 « Ἡ πένθιμος ἐσπέρα τῆς Σελήνης
 « Ἴσως, φιλιτάτη, κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν
 « Ναννουρίσης τὸ τέχνην μας τὸ φίλον
 « Ἀκούουσα τὴν Μάμμη νὰ σέ λέγη
 « Τῶν νεαρῶν μου χρόνων τὰ συμβάντα . . .
 « Καὶ τότε ἐγὼ σιγὰ, σιγὰ πατῶν
 « Εἰς τὸ δῶμ' ἀθεώρητος ἐμβαίνω
 « Ἄλλοι καιροὶ! Πλὴν τώρα, φεῦ, αἰσθάνεται
 « Ὅτι φεῦγ' ἡ ψυχὴ του μετὰ πόνου,
 Καὶ τῆς Καλλῆς ἡ χεὶρ τὴν νεκρωμένην,
 Τὴν πίπτουσάν του χεῖρα δὲν βαπτάζει,
 Μῆτε μὲ φλογερὰ χεῖλη θερμαίνει
 Τὰ μισαποθαμένα του τὰ χεῖλη.
 Ἄνεγείρεται τρεῖς εἰς τὸν ἀγκῶνα
 Καὶ τρεῖς ἀπηυδημένος κατακίπτει.
 Ὀλίγον φῶς, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγων,
 Ὀλίγον φῶς ἀναζητεῖ. . . στεναρίζει
 Τὸν τελευταῖον στεναγμὸν, καὶ θνήσκων
 Τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τὸ στήθος κλίνει
 Ὁμοίως ῥόδον τὴν αὐγὴν εὐώδες,
 Ἄνοικτόν εἰς τὸν κλῶνα διαμένει,
 Ἄλλ' ἂν λαίλαψ τὸν κλῶνά του τινάζῃ
 Κλίνει κάτω καὶ πίπτει μαραμμένον.

Γ. Χ. Ζ.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΗΣ ΣΕΙΡΑ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

ὑπὸ Σ. Σταθεπούλου.

Ὁμολογητέον ὅτι ὁ αἰὼν καθ' ὃν ζῶμεν, τὰ μέγιστα ἐπιπόλαιος καὶ δὲν ὑπάρχει μὲν πᾶσι παιδείας, ἀλλὰ τὰ φῶτα, ἀντὶ νὰ κατευθύνωνται πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, διασκορπίζονται. Αἱ θαθεῖαι, αἱ σύντονοι, αἱ εὐτυνεῖδητοι, οὕτως εἰπεῖν, μελέται, εἰσι σπανιώταται, καὶ πρὸ πάντων ἐν Ἑλλάδι ἀναγινώσκωμεν πολλὰ, ἀλλὰ δὲν ὑπάγωμεν ταῦτα εἰς ἓν μόνον σύστημα. Ἐπιζηροῦμεθα πάντα τροχάδην, καὶ ἄκροις δακτύλοις θιγόμεθα τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀντικειμένων. Ἴδού διὰ τί πολλοί, γνωρίζουσι μὲν πολλὰ, πάσχουσιν ὅμως ἑλλειψὶν εἰδικότητος.

Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην δὲν ὑπάγεται εὐτυχῶς ὁ συγγραφεὺς τῆς Στοιχειώδους σειρᾶς τῶν γεωγραφικῶν μαθημάτων. Ἀσχοληθεὶς ἰδίως εἰς τὴν γεωγραφίαν, καὶ σπουδάσας αὐτὴν ἐν Γερμανίᾳ, ὅπου

ἀκμαΐζει ἡ καλλιέργεια τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς, ἐξέδωκεν ἀξιόλογον ἐγγε·ρίδιον, ἀξιοσημαίωτον πρὸ πάντων διὰ τὸ ἀκριθές, τὸ σαφές, τὸ εὐμεθόδον, καὶ τὸ γλαφυρὸν τῆς διδασκαλίας. Ἐυχόμεθα δὲ νὰ εἰσαχθῇ ταχέως εἰς ἅπαντα τὰ σχολεῖα τῆς Ἑλλάδος, στερούμενα δυστυχῶς τοιούτων διδασκτικῶν βιβλίων.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Εἶμ' ἀψυχον, εἶμ' ἄρῳνον·

Ἄλλ' ἅμα σὺ θελήσης,

Φωνὴν καὶ γονιμότητα

Μοὶ χορηγεῖς ἐπίσης.

Γενῶ μου τὴν γεννέτειραν,

Καί, ταχυτέρους βέλους,

Ἐκπέμπε τοὺς ἐκγόνους μου

Κατατροφῆς ἀγγέλους.

Αὐτοὶ μου δὲ οἱ ἐκγονοὶ

Εἶν' ἐδικοὶ σου γόνοι·

Καὶ ὅμως ἀποδαίνουσι

Πολλάκις πατροκτόνοι.

Ἄδρατος, ἀέριος

Ὁ ἀγριὸς τῶν δρόμος.

Εἶν' ἡ πνοή μου θάνατος

Καὶ ἡ φωνή μου τρόμος.

Διάφορον τὸ μέγεθος

Τὴν δύναμιν τὸ σχῆμα.

Πολλῶν ἀνθρώπων ἀνοιξα

Ἄπονηκὶ τὸ μνημα.

Ἐὰν μὲ δεξιότητα

Μὲ κόψης ἐκ τῆς μέσης,

Πῦρ καὶ χαλκὸν παράγουσιν

Αἱ δύο διαιρέσεις.

Καὶ ἂν τοὺς δύο πόλους μου

Ἐνώσης εἰς ἓν ὄλον,

Παραδόξον, πλὴν ἀληθές,

Γενῶ τὸν ἓνα πόλον!

25 Ἰοβρίου 1850, Λαμία.

Σημ. Ὁ εἰς τὸ προλαβὸν φυλλάδιον καταχωρηθεὶς ἄνθρωπος εἰς τὴν Χριστοῦγεννα, ἐπαθήθη ἐν ΧΑΛΚΗΙ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἀλύρη ἐκ τῆς ἐφημερίδος τοῦ Βοσπόρου.